

Република Србија
ВРХОВНИ КАСАЦИОНИ СУД
Рев 2299/2020
19.11.2020. године
Београд

У ИМЕ НАРОДА

Врховни касациони суд, у већу састављеном од судија: Весне Поповић, председника већа, Гордане Комненић и Божидара Вујучића, чланова већа, у парници тужиоца АА из ..., чији је пуномоћник Миодраг Живковић, адвокат из ..., против туженог Предузећа за производњу и трговину "Kokonetting" d.o.o., Власотинце, чији је пуномоћник Властимир Симоновић, адвокат из ..., ради дуга, одлучујући о ревизији тужиоца изјављеној против пресуде Апелационог суда у Нишу Гж 78/2020 од 22.01.2020. године, у седници одржаној дана 19.11.2020. године, донео је

ПРЕСУДУ

ОДБИЈА СЕ, као неоснована, ревизија тужиоца АА из ..., изјављена против пресуде Апелационог суда у Нишу Гж 78/2020 од 22.01.2020. године.

Образложење

Пресудом Вишег суда у Лесковцу П 4097/17 од 18.09.2019. године, ставом првим изреке, одбијен је тужбени захтев тужиоца којим је тражио да суд туженог обавезе да му на име дуга по основу повраћаја зајма и исплате закупнине, исплати износ од укупно 8.641.670,44 динара, са законском затезном каматом почев од 01.01.2016. године па до исплате, на износ од 8.074.970,44 динара, а на износ од 593.700,00 динара, са законском затезном каматом почев од 01.04.2017. године па до исплате, као и износ од 10.000 евра у динарској противвредности по курсу по ком банке у седишту туженог продају евро грађанима, са законском затезном каматом почев од 01.04.2017. године па до исплате, као неоснован. Ставом другим изреке, обавезан је тужилац да туженом накнади трошкове парничног поступка у износу од 271.464,23 динара.

Пресудом Апелационог суда у Нишу Гж 78/2020 од 22.01.2020. године, одбијена је као неоснована жалба тужиоца и потврђена пресуда Вишег суда у Лесковцу П 4097/17 од 18.09.2019. године.

Против правноснажне пресуде донете у другом степену, тужилац је благовремено изјавио ревизију због битне повреде одредаба парничног поступка и погрешне примене материјалног права.

Врховни касациони суд је испитао побијану одлуку, у смислу одредбе члана 408. Закона о парничном поступку ("Службени гласник РС" бр. 72/11...87/18), па је нашао да ревизија тужиоца није основана.

У поступку није учињена битна повреда одредаба парничног поступка из члана 374. став 2. тачка 2. Закона о парничном поступку, на коју ревизијски суд пази по службеној дужности, а ни повреда из става 1. тог члана Закона, пред другостепеним судом, која би могла да утиче на доношење законите и правилне одлуке.

Према утврђеном чињеничном стању, тужени је једночлано привредно друштво чији је оснивач ББ, држављанка ..., са уписаним и уплаћеним новчаним капиталом у износу од 11.755,06 динара. Приликом оснивања, као директори друштва, уписани су ББ и ВВ, без ограничења. ВВ, овде тужилац, је у међувремену променио лично име и сада је његово лично име АА. За потребе пословања, крајем 2012. године, привредно друштво је узело кредит код ГГ од 100.000 евра, у динарској противвредности, који је обезбеђен депозитом од 105.000 евра. Од наведеног новчаног износа, почетком 2013. године, купљене су производне машине. Током 2013. године до 2015. године на рачун туженог је извршено више уплата различитих новчаних износа за потребе текућег пословања, које су књижене као "позајмице оснивача" по налозима за уплату са потписом ВВ. У истом периоду вршене су и исплате различитих новчаних износа као "повраћај позајмице за ликвидност", где је као прималац означен такође ВВ, а као исплатилац тужено друштво, кога заступа ВВ. Дана 24.08.2016. године споразумно је раскинут радни однос тужиоца са туженим друштвом, а за новог директора друштва је уписан ДД. Вештачењем је утврђено да је тужилац имао отворен девизни рачун код ГГ, на који је дана 29.11.2012. године извршена уплата износа од 100.000 евра. На дан те уплате, тужилац је дао ББ овлашћење да може неограничено да подиже средства са тог рачуна. Дана 11.12.2012. године уплаћен је износ од још 5.300 евра, а са тог рачуна су пренета средства на рачун туженог друштва у износу од 105.000 евра. Тужилац и ББ су имали овлашћења неограниченог располагања средствима на девизном рачуну туженог друштва, а од тих средстава су купљене производне машине за износ од 90.000 евра и плаћени трошкови превоза у износу од 222.797,90 динара. У периоду од 01.01.2014. године до 31.12.2016. године није евидентирано никакво плаћање туженог на име закупа и струје закуподавцу "БТ" д.о.о. ..., а након усаглашавања стања са тим правним лицем, тужено привредно друштво је на име закупа по основу уговора о поравнању и измирењу обавеза од 10.05.2008. године, уплатом износа од 936.150,00 динара дана 02.07.2018. године, измирило обавезу. Новчана средства потребна за рад туженог привредног друштва, обезбедила је његов оснивач, ББ, тако што је износ од 100.000 евра претходно дала тужиоцу ради уплате на његов рачун, само ради преноса на рачун привредног друштва, јер је тако било једноставније, пошто је ББ страни држављанин. Тужилац није доказао да је новчана средства која су предмет ове парнице позајмио туженом друштву, нити је доказао да је новчани износ исплаћен закуподавцу на име закупа за пословни простор који је користило тужено друштво, тужилац исплатио сопственим новчаним средствима.

Полазећи од утврђеног чињеничног стања, правилно су нижестепени судови тужбени захтев тужиоца одбили, као неоснован, применом правила о терету доказивања, у смислу одредбе члана 228. и 231. став 1. и 2. Закона о парничном поступку.

Наводима ревизије тужиоца о томе да је ову правну ствар требало решити применом Закона о облигационим односима и то оним одредбама које регулишу материју зајма, сходно одредби члана 557.-556., не доводи се у сумњу правилност побијане одлуке. Закључак нижестепених судова о неоснованости тужбеног захтева тужиоца заснива се на примени правила о терету доказивања. Тужилац је, као странка која тврди да има право да од туженог тражи предметни новчани износ, био дужан да сноси терет доказивања чињенице која је битна за настанак или остварење тог права, сходно одредби члана 231. став 2. Закона о парничном поступку, а он ту чињеницу није доказао. Ако суд на основу изведених доказа (члан 8.) не може са сигурношћу да утврди неку чињеницу, о постојању чињенице примениће правило о терету доказивања, сходно одредби члана 231. став 1. истог Закона. С тим у вези, ревизија не може да се изјави због погрешно или непотпуно утврђеног чињеничног стања, јер је тако прописано одредбом члана 407. став 2. Закона о парничном поступку, осим у случају из члана 403. став 2. тог закона, што овде није случај.

Из изложених разлога, Врховни касациони суд је одлуку као у изреци ове пресуде донео у смислу одредбе члана 414. Закона о парничном поступку.

**Председник већа – судија
Весна Поповић,с.р.**

За тачност отправка
Управитељ писарнице
Марина Антонић